

TEATRUL

Apare în fiecare Marți
Un exemplar 10 Lei

REDACTOR:
ALEXANDRU HODOȘ

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 16

OPERA ROMÂNĂ DIN CLUJ

„Lohengrin” de Richard Wagner. — Decorul actului al II-lea.

TEATRUL NAȚIONAL DIN CLUJ: Marți 12 Ianuarie: „Plicul”; Joi 14
Ianuarie: „Controlorul vagoanelor
de dormit”; Sâmbătă 16 Ianuarie: „Plicul”; Duminică 17 Ianuarie (seara) „Plicul”;
Marți 19 Ianuarie: „Ruy Blas” (premieră).

LITERATURA ORIGINALĂ

D. Ion Minulescu, fericitul autor al „Romanțelor pentru mai târziu“, s'a coborât din turnul de fildeș al inspirației dumisate simboliste, și a scris o piesă de teatru. Pentru un scriitor, cares'a crezut multă vreme în dezacord de gusturi artistice cu contemporanii săi socotindu-se reprezentantul unei estetici viitoare, acest contact direct cu marele public are caracterul unei încercări de împăcare.

Împăcarea a reușit pe deplin. „Manechinul sentimentat“, comedia în trei acte a dlui Ion Minulescu, reprezentată deunăzi pe scena Teatrului Național din București, a obținut un strălucit succes. Publicul a aplaudat-o cu căldură. Critica autorizată i-a oferit un buchet bogat de laude. O lungă serie de reprezentații îi e asigurată. Sufragiile mulțimei s'au înfrățit cu noutatea artei. În desfășurarea elogiilor, cari la noi (țară mică) se stabilesc deobicei prin comparații, s'a pomenit numele lui Luigi Pirandello, autorul dramatic italian, ale cărui piese pline de originalitate au câștigat o recentă și răsunătoare celebritate pe toate scenele occidentale.

Avem, deci, și noi, pe Pirandello al nostru! cum ar zice nemuritorul d. Nae Cașavencu.

Lăsând gluma la o parte, trebuie să recunoaștem, că ne găsim în fața unei desvoltări surprinzătoare a literaturii dramatice originale. Anii de după război au reîmprospătat straturile claselor sociale suprapuse, au atras spre Capitală o populație nouă, și au

scos la iveală exigențe de viață până acum necunoscute. În asemenea condiții, teatrul românesc, ca întreprindere de spectacol, a luat un avânt remarcabil. La început, cum era și firesc, am fost contribuabilii străinătății. Literatura dramatică se importă, ca parfumurile Coty și ciorapii de mătase, cu deosebire dela Paris. Dar situația s'a schimbat repede. Poezii și prozatorii noștri au fost atrași, unul câte unul, spre lumina rampei. Nu toți au reușit. Ne-au rămas însă câțiva. Producția noastră proprie a ajuns să acopere toate necesitățile interne. Cum s'ar zice în fiziologie: funcțiunea face organul!

Nu de mult, d. Mihail Dragomirescu, cunoscutul profesor dela Universitatea din București, a publicat un articol într'o gazetă politică, arătându-și convingerea, că România posedă pe doi dintre cei mai mari dramaturgi de astăzi ai lumii: pe J. Victor Eftimiu și pe d. Mihail Sorbul. Fără să fim optimiști, și fără să alunecăm pe înșelătoarea pantă a superlativelor, constatăm cu plăcere, că într'o epocă de vădită scădere a literaturii dramatice străine, — epocă de seacă industrializare a unor tipare repetate la nesfârșit, — teatrul românesc, palpitând de tinerețe, în elanul productiv al începutului, are de spus lucruri noi, mai apropiate oricum de sufletul nostru, decât farsele pipărate ale dlui Louis Verneuil, sau alții.

Astăzi „Manechinul sentimentat“ al dlui Ion Minulescu și „Meșterul Manole“ al dlui Victor

Effimiu; ieri „Patima Roșie„ a dlui Mihail Sorbul sau „Un erou“ al dlui N. Kirilșescu, mâine, desigur, alte și alte triumfuri scenice, toate la un loc ne vor ajuta să turnăm în forme vii și cuprinzătoare, deopotrivă, pasiunile societății românești moderne cași înțelesurile profunde ale vechilor noastre legende. Scriitorii noștri s'au arătat vrednici de misiunea lor. Au deprins repede meșteșugul. Stângăcia primelor lor debuturi a făcut lor, încetul cu încetul, unei adevărate virtuozități. Lucrările lor sunt cel puțin tot atât de bune ca cele aduse de peste graniță.

Deci, foarte serios, întrebăm: pentruce Pirandello și nu Ion Minulescu? Pentruce Louis Verneuil și nu N Kirilșescu? Pentruce Bataille și nu Victor Effimiu? Sau, în orice caz, pentru ce nu: și unii și alții? Avem impresia, că literatura dramatică originală grație propriilor sale calități artistice, se găsește în plină prosperitate, și soarta sa e asigurată, dincolo de subvențiile de încurajare, ce i se pun în vedere...

ALEXANDRU HODOȘ

ECOURI

Revista parisiiană „Les Annales“ a deschis o anchetă printre scriitorii francezi, întrebându-i ce părere au asupra secolului nostru. O parte din răspunsurile primite au fost publicate în numărul de Crăciun al excelentei publicații.

Întrebările au fost următoarele:

1. Vă place epoca noastră?
2. Pentru ce?
3. Care e omul, care după dv.

este reprezentantul cel mai tipic al epocii?

4. Care e latura caracterului care vă seduce, la tinerii de astăzi?

5. Dar cea care vă irită?

6. Ce calitate dominantă recunoașteți fetelor de astăzi?

7. Sau ce slăbiciune?

8. Dacă ați dispune de odată de o forță fizică, care este defectul, piedeca, sau... virtutea pe care ați suprima-o contemporanilor dv. pentru a vă asigura fericiirea?

9. Credeți în declinul iremediabil al politeței?

10. Ii doriți reînvierea?

11. Dacă ar trebui să caracterizați cu un epitet timpurile în cari trăim, ce epitet ați alege?

Dintre răspunsuri, am reținut cu deosebire pe acela al dlui Tristan Bernard, popularul humorist și autor dramatic. El zice așa:

1. E mai bine să-mi placă.

2. Pentrucă trăesc în această epocă.

3. Cel mai tipic reprezentant al epocii noastre e Citroën. (Celebrul fabricant de automobile ușoare N. R.).

4. și 5. Tot ce e trecător.

6. Femeile au toate calitățile.

7. Tot n'au destule.

8. Nu schimb nimic, pentru nimic.

9. În toate epocile s'a constatat declinul politeței. V'aș putea dovedi aceasta prin mii de citații.

10. Am dorit-o în toate vremurile.

11. La fel cu celelalte e și epoca noastră.

Acum, dacă doriți, răspundeți și dvoastră: Vă place epoca noastră?... Și așa mai departe.

DIN TRECUTUL TEATRULUI NOSTRU

— O PETIȚIE A LUI CARAGIALE —

Scrivorii români n'au ajuns încă să trăiască din produsul propriilor lor opere. Numai câțiva dintre ei, pe cari i-am putea număra pe degetele unei singure mâini, au reușit să realizeze a ceea ce a opta minune a lumii. Altfădată însă, nici chiar cei mai străluciți reprezentanți ai genului românesc nu isbuteau să se pună la adăpost de nevoile zilnice.

Așa a fost Caragiale, înainte de a pune mâna pe neașteptata moștenire, care i-a îngăduit să trăiască la Berlin, cu apă caldă și rece la orice oră din zi și din noapte. Dar acest eveniment fericit a venit destul de târziu. Ani de-arândul, autorul „Scrisoarei pierdute” s'a luptat cu sărăcia. A fost suflor, berar, director de teatru, ziarist și funcționar.

În anul 1901, Caragiale ocupa postul de registrator în direcția centrală a Regiei Monopolurilor Statului. O grea criză financiară, efect al unei recolte compromise, se abătuse asupra țării. Guvernul prezidat de răposatul Dimitrie Sturdza hotărâse să facă mari economii pentru a salva România de la dezastru. Printre cei sacrificați fu și Caragiale, care a fost lăsat în disponibilitate.

Marele humorist a adresat atunci directorului general al R. M. S. următoarea scrisoare:

„Prea stimate domn, înțeleg și, dacă voiți, împărtășesc chiar, regretul dv. pentru ceea ce mi-ați făcut cunoscut pe ziua de 1 Aprilie. Trebuie însă să ne resemnăm: țara are nevoie de eco-

nomii! Când mă gândesc că numai prin suprimarea postului meu de registrator, Regatul face o economie enormă. Dv. ca om de calcule veți înțelege îndată”.

„În adevăr, eu primeam efectiv pe lună lei 389 bani 50; asta face câte 1674 lei 40 bani pe an. Ei, dacă apoi, după cei 30 ani, sluiți fără a fi fost lovit de o venalitate care să mă facă a pierde dreptul la pensune, m'aș fi retras, regulându-mi acest drept, și aș fi profitat de el, să nu zic alți 30 ani, dar măcar 25, câte 300 lei pe lună, 3600 pe an, și asta face un condei de 90.000. Care va să zică: 140.220 lei leafă și 90.000 pensune, fac un total de 230.220 lei”.

„Să nu regretăm dar, stimate domnule, când prin sacrificiul nostru, fie chiar silit, se poate aduce atât folos statului, înecat aproape în ruină prin atâtea risipe, atâtea lefuri exagerate și versiuni exorbitante”.

„Convins că împărtășiți și dv. sentimentele mele patriotice, sunt și rămân al dv. devotat servitor, I. L. Caragiale, fost impiegat cl. I. în administrația R. M. S.”

Socotelile lui Caragiale cuprindeau în ele o evidentă ironie. În ceea ce privește scrisoarea, ea a fost publicată în revista „Moftul Român”, care apărea pe vremea aceea sub conducerea lui Caragiale. Cititorii au făcut haz, dar Caragiale nu s'a mai întors niciodată la postul său de registrator cu 389 lei 50 bani pe lună...

TEATRUL NAȚIONAL

SOCIETATEA DRAMATICĂ

Plicul

Comedie în 3 acte de dl Liviu Rebreanu

Distribuția:

Jean Arzăreanu, primar	D-l N. Neamtzu-Ottonel	
Victoria, soția lui	D-na S. Jipescu-Hodos	
Tudor Popescu, ajutor de primar	D-l G. Potcoavă	
Nicolae Flancu	} consilieri.	„ Mișu Ștefănescu
Constantin Rărmur		„ V. Vasilescu
Gheorghe Galan, șeful gărei	„ N. Dimitriu	
Haralamb Mintă, inspector de mișcare	„ N. Voicu	
A. Albeanu, corespondent de ziare	„ Al. Ghibericon	
Ion Taman, odăiaș	„ Gheorghiu Dumești	
Văduva	D-soara M. Borsă	
Aprodul	D-l G. Mardare	
Servitoarea	D-na L. Bănuțiu	

Acțiunea se petrece în trei zile consecutive, într'un mic oraș cu gard mare: actul întâi în casa primarului; actul al doilea a doua zi, la primărie; actul al treilea în ziua următoare la gară. În zilele noastre

LIVIU REBREANU, autorul comediei „Plicul” nu e la cea dintâi lucrare pentru teatru. Acum câțiva ani i s'a mai jucat pe scena Teatrului Național din Capitală o foarte amuzantă comedie de situație: „Cadrilul”, iar acum de-curând a terminat o altă piesă: „Apostolii”, care se va juca încă în actuala stagiune la București.

Totuș, d. Liviu Rebreanu e cunoscut mai mult ca novelist și romancier. Primele sale începuturi în literatură datează dinaintea războiului, când s'a făcut cunoscut prin câteva volume de romane. Succesul cel mare al carierei sale îl constituie însă romanul cu două volume: *Ion*, apărut acum câțiva ani, pe care Academia Română l-a distins cu marele premiu „Năsturel” și care e considerat opera de căpetenie a fecundului autor.

D. Liviu Rebreanu, care e ardelean de origine, a mai scris o admirabilă povestire din războiu: „Pădurea Spânzuraților”, în care, cu o mare putere dramatică, desvăluște conflictul sufletesc al unui ofițer român din armata austro ungară, osândit la moarte prin spânzurațoare pentru că a încercat să treacă frontul în România.

Calitățile literare cele mai de seamă ale dlui Liviu Rebreanu sunt: realismul și puterea de observație psihologică; grație cărora autorul lui „*Ion*” a reușit să scrie lucrări merituose și pentru teatru.

PLICUL A U

— SUBIECTUL PIESEI —

Jean Arzăreanu e primarul unui mic oraș cu gară mare. Înainte de război era un biet slujbaş, sărac și neluat în seamă. Timpurile, însă, s'au schimbat, și fostul arhivar merge cu pași repezi spre îmbogățire. Toate l'au ajutat: norocul, împrejurările, dar mai ales... nevasta. Victoria Arzăreanu e o femeie frumoasă și deșteaptă, care nu s'a dat în lături niciodată „să pună umărul” când a fost vorba de interesele bărbatului ei. Câteva luni după nuntă a făcut ce a făcut și Arzăreanu s'a văzut înaintat în slujbă. Apoi, ori de câte ori a fost nevoie de o intervenție delicată pentru re-

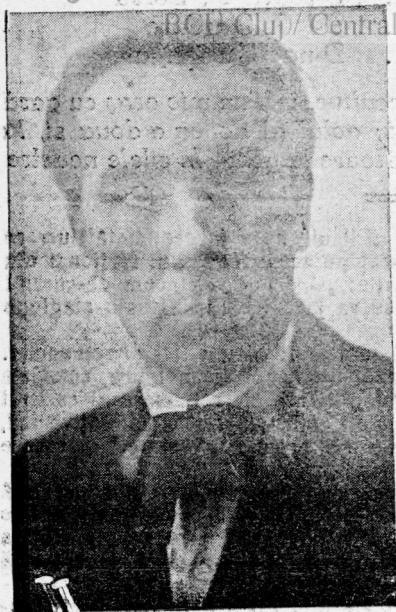

D-na SYLVIA JIPESCU-HODOȘ

zolvarea unor afaceri, Victoria era gata...

Suntem în ajunul Crăciunului. Arzăreanu, împreună cu ajutorul de primar și cumnatul său Nicolae Flancu, au pus la cale un transport de 35 vagoane de lemne, cum s'ar zice: pentru nevoile populației. Lemnele sunt ale unui evreu, Goldenberg. Primăria le-a cumpărat (pentru nevoile populației) pe prețul de trei mii lei vagonul, transportate în vagoanele puse la dispoziție de primărie. Din prețul stabilit, Goldenberg primește o mie, iar restul de două mii îl împarte primarul, Arzăreanu, cu Nicolae Flancu, cumnatul dumisale.

Socotelile vrednicilor părinți ai comunei se încurcă însă puțin. Incurcătura vine dela vagoane. Deși primăria a obținut permisul necesar dela direcția C. F. R., totuș șeful gării, Gheorghe Galan, se lasă greu, pretextând că

DL N. NEAMȚU-OTTONEL

DI N. DIMITRIU

n'are vagoane la dispoziție decât pentru transporturile „cu precădere”. Lemnele primăriei nu sunt „cu precădere”, prin urmare trebuie să aștepte: „la rând”, „la rând” însemnează... peste câteva săptămâni, sau poate chiar peste câteva luni, și până atunci trece gerul și moare populația de frig.

E ușor de înțeles, pentru ceșeful gării, Gheorghe Galan, nu se grăbește să se pună la dispoziția primăriei. A mirosit că e la mijloc o afacere și vrea să profite și el. Gheorghe Galan iubește pe nevasta lui Arzăreanu, pe Victoria, și demult aștepta prilejul să se apropie de ea. Vagoanele cu lemne îl conduc, fără prea multe ocoluri, drept la picioarele femeii dorite. Indrăgostitul șef de gară pune problema neted: să-i acorde o întâlnire. Ciudată potrivire, la rândul lor

Arzăreanu și Flancu, văzând că se încurcă lucrurile, se adresează tot Victoriei, rugând-o să intervină pe lângă Gheorghe Galan, ca să dea vagoane.

Victoria, firește, intervine... E obișnuită cu asemenea intervenții. Dar de data aceasta se petrece o mică schimbare. Gheorghe Galan dă vagoanele numai de dragul nevestei lui Arzăreanu; și acestuia îi cere câte o mie de lei de fiecare vagon. Arzăreanu plătește, tot din fondurile primăriei, se înțelege, și banii se întorc, într'un plic, la Victoria, care își sporește astfel micile ei economii strânse fără știrea bărbatului.

..Și toată lumea e mulțumită, căci populația nu rămâne fără lemne de Crăciun.

DI AL. IONESCU-GHIBERICON

Lustre de masă și noptiere, dela cele mai simple până la cele mai luxoase.

Mașini electrice pentru călcat și încălzit, cu accesorii pentru reparații.

Becuri electrice, toate mărimile, se găsesc în depozit en-gros și en-detail

La Magazinul de Candelabre pentru Ardeal S. A.
CLUJ, Calea Regele Ferdinand 11.

CIIIȘI

“Cultura Poporului”

Cea mai răspândită foaie săptămânală
din țară scrisă de distinși scriitori.

DIRECTOR: General N. Petala. Prim-redactor Const. Cehan Racoviță

Redacția și Administrația: CLUJ, Str. N. Iorga 6

SEGESVARI & Co.

STR. REG. MARIA, 25 = CALEA VICTORIEI, 10

Cel mai mare depozit de vâpsele,
lacuri și articole chimice

EN-GROS ȘI EN-DETAIL

MARELE MAGAZIN

LUCA P. NICULESCU

SUCURSALA CLUJ, STRADA REGELE FERDINAND

Se găsește bogat asortiment de manufactură, raion
special pentru mătăsuri, stofe bărbățești și pentru
dame, raion special pentru olandă de trusouri, etc.

VANZARE EN-GROS ȘI EN-DETAIL

C R O N I C A D R A M A T I C A

Controlorul vagoanelor de dormit, comedie în trei acte de *Al. Bisson*.

Teatrul Național din Cluj, care pregătește acum trei premiere de mare artă, înfățișând dinaintea publicului ardelenesc genul lui Hugo, Baumarchais și Shakespeare, trei culmi înalte ale literaturii dramatice universale, a presărat în repertoriul său și câteva comedii ușoare, fără altă pretenție decât a face lumea să petreacă.

Nu se poate spune, că ținta n'a fost ajunsă. „Controlorul vagoanelor de dormit” a triumfat în chip strălucit, cu cea mai pătrunzătoare și mai inofensivă armă: râsul. Râsul fără intenții satirice și fără nicio picătură de răutate; râsul sănătos, vioi și nestânjenit, care cucerește repede toată sala, dela primele fotolii până la ultimul rând de galerie. Comedia lui Bisson e o adorabilă împletitură de situații amuzante și de încurcături vesele, transcrisă cu cele mai autentice mijloace de farsă pariziană.

Judecați și dumneavoastră. Tănărul rentier George Godefroy, (ce bună meserie!) fiindcă se plictisește de moarte în aceeaș casă cu socrii săi, și fiindcă veșnic îi apare dinainte fantoma antipatică a răposatului Clodomir, primul bărbat al încântătoarei sale neveste, se hotărăște să se folosească de o stratagemă ingenioasă pentru a câștiga puțină libertate. Înfămplător, face cunoștința unui controlor la vagoanele de dormit, pe care-o chiamă tot Godefroy, și-i vine ideea unei admirabile minciuni: se preface, că a luat o slujbă de controlor la vagoanele de dormit, și lip-

sește de-acasă trei zile pe săptămână. Acest timp și-l petrece la țară, într'o pașnică familie de burghezi, unde se dă drept hotel și face curte unei fete. Iată, însă, că la un moment dat plictisit de neplăcerile ce-l cauzează asemănarea numelor, adevăratul controlor dela vagoanele de dormit, al doilea Godefroy, vine să ceară socoteală omonimului său. O serie întreagă de peripecii nostime se desfășoară: cu gramofone ascunse în dulap, cu vocea arhanghelului Mihail, cu substituiri de persoane, cu halucinații și cu... o împăcare generală.

Artiștii noștri dela Teatrul Național din Cluj au jucat „Controlorul vagoanelor de dormit” cu o neîntrecută vervă. D. Mihăilescu-Brăila, în rolurile de comedie ușoară, unde nu e nevoie decât de spirit, mișcare și bună dispoziție, (ce rare calități, cu toate acestea) e parcă la el acasă. Cu multă finețe în intenții, speculând toate efectele rolului său și pregătind pe acele ale partenerului său, a jucat d. Neamtzu-Ottonel rolul adevăratului controlor. Dna Silvia Jipescu-Hodoș, ale cărei însușiri de fină comediantă se pun tot mai mult în evidență, are destulă grație și tinerețe pentru a cuceri toate sufragiile într'un rol de simpatică soție iertătoare.

D. I. Stănescu-Papa și dna Aura Fotino au fost doi socri delicioși. Un bun debut a fost al dnei Rădulescu, pe care am aplaudat-o pentru vioiciunea și dragălașia cu care a jucat rolul său de fetișcană deșteaptă. INTERIM

SPECTACOLELE DE ALTĂDATĂ

— Cât costa o reprezentație —

În cursul veacurilor 17-lea și 18-lea se cheltuiau tot atât de mari sume ca și acum, ba câteodată și mari, pentru înscenarea pieselor de teatru și în special a operilor.

Sumele enorme ce se cheltuiau pe vremea aceea pentru montarea operelor nu trebuie considerate drept ușurință, ci în primul rând speranțe ce se puneau atunci în viitorul dramei muzicale.

Astfel la Dresda și Viena se plăteau diferiților cântăreți salarii fantastice.

La Viena s'a reprezentat în 1666 o operă intitulată „Il pomo d'oro“ și a cărei înscenare a costat 100.000 taleri, iar la Dresda s'a dat în același timp (1624—1705) marea operă a lui Giovanni Bon-tempi, intitulată „Il Faride“ a cărei înscenare a costat 700.000 taleri. Tot astfel și cu opera compozitorului francez I. Ph. Rameau „Zoroastru“ care s'a reprezentat pentru prima oară în anul 1751 la Dresda.

Cu 70 de ani înainte (1679) înghițise sume enorme, tot la Dresda, o altă operă a lui Bon-tempi intitulată „Dafné“. Reprezentarea acestei opere a costat peste o jumătate de milion de taleri. Lucrarea aceasta, prelucrată după o operă venețiană, a fost înscenată cu o deosebită pompă.

Avea 25 de interpreți. Un critic de pe vremea aceea spunea că jumătate din Olimp era reprezentat pe scenă. O mulțime de figuri populare apăreau în-

tr'însa: un cimpoier, amanta cimpoierului, doi țărani zmintiți, o țărăncuță, un vânător care iubeste pe Daphné și concurează așa dar pe Apollo.

Actul întâiu începea cu o scenă în care apar zeii, în a doua scenă apăreau ciobanii. În a treia apărea vânătorul și cânta diferite melodii, în scena a patra apăreau țărni cu furci și o țărăncă cu un par în mână; ei vor să omoare pe un zmeu. În scena a șasea, Apollo duce lupta cu zmeul.

Afară de Dresda se mai reprezentau asemenea opere și la Viena și Hamburg. Operile din aceste localități dădeau însă în continuu faliment, din cauza risipei ce o făceau cu înscenările. Cele cari reușeau să se mențină datorau aceasta ajutorului așa ziselor „asociații de subscritori“.

Coiful pe care-l-purta în „Om-phal“ a lui Destouches, generalul Gensersiers, costa o sută de taleri. Onorariul unui cântăreț era de 1000 de taleri pe seară. Compozitorul nu primea însă pentru munca sa decât... 50 de taleri.

Conflictul care se iscase acum câțva timp între direcția Operei Române din Cluj și membrii orchestrei a fost aplanat. Orchestra refuzase să cânte sub conducerea dlui Brody, dirijorul dela Opera Maghiară, contestând însușirile artistice ale acestuia. În urma intervenției energice a direcției, orchestra a fost nevoită să cedeze, și d. Brody a dirijat „Jongleurul dela Notre Dame“ fără niciun incident.

INFORMAȚIUNI TEATRALE

Marți 19 Ianuarie, Teatrul Național din Cluj va reprezenta pentru prima oară: „Ruy-Blas“, celebra dramă romantică în versuri a lui Victor Hugo, în traducerea regretatului Ollănescu-Ascanio.

Rolul principal, după cum am anunțat, va fi jucat de d. Zaharia Bârsan, care va da o interesantă interpretare lirică nefericitului lacheu, care, sub un nume de împrumut, instrument nevinovat al unei urâte răsbunări, câștigă inima frumoasei regine a Spaniei. Regina va fi dna Jeana Popovici-Voina. Celelalte roluri principale sunt distribuite dlor D. Psatta (don Salluste) și N. Neamtzu-Ottonel (don Cezar de Bazan).

„Ruy-Blas“ a fost pusă în scena, cu costume și decoruri noi, de d. Zaharia Bârsan, și va alcătui, desigur, spectacolul cel mai reușit din această stagiune.

Imediat după „Ruy-Blas“ se va reprezenta „Nunta lui Figaro“ de Baumarchais, cu dnii Șt. Braborescu, N. Dimitriu, Al. Ghibericon, și dnele Jeana Popovici-Voina, V. Cronvaid, Nunuța Hodoș, etc.

„Nunta lui Figaro“ se repetă cu râvnă, în fiecare zi, sub conducerea dlui Șt. Braborescu.

Opera Română din Cluj pregătește, ca viitoarea sa premieră, „Ebreea“ de L. Halévy, căreia i se prevede un succes frumos.

Reprezentările „Jongleurului de la Notre Dame“ continuă să atragă din ce în ce mai mult public la

Opera Română din Cluj. Spectacolul e complectat cu baletul „Zâna păpușilor“, executat în condiții ireproșabile.

Proiectul societății „Astra“ pentru înființarea unei trupe de turneu pentru Ardeal pe lângă Teatrul Național din Cluj, a fost aprobat în principiu de d. Al. Lapedatu, ministrul Artelor. Rămâne să se stabilească numai condițiile practice în care s'ar putea realiza acel proiect.

Adică, tocmai ceea ce e mai anevoie de să abilit...

Di Paul I. Prodan, criticul dramatic dela „Viitorul“ a prezentat teatrului Regina Maria din Capitală o nouă lucrare dramatică: „Procesul altuia“, piesă în 3 acte, scrisă în colaborare cu dl Paul Porumbaru.

Duminecă, 10 Ianuarie, a avut loc în saloanele restaurantului New-York, obișnuitul bal anual al Teatrului Național. Balul a avut un succes desăvârșit, grație aranjamentul feeric și al numeroaselor distracții și surprize oferite publicului. A participat tot ceea ce are societatea românească a Clujului mai ales și mai dinstins. S'a petrecut, într'o atmosferă caldă de veselie și animație, până la ziuă. Cu deosebire au fost remarcate: camera japoneză, aranjată cu multă artă, tombola cu obiecte de gust, și cabaretul artistic, cu producții care au făcut senzație.

IOAN N. JILESCU

CLUJ, STR. REGINA MARIA 16

MAGAZIN DE AUTOMOBILE

Cauciucuri, Michelin Cable, Continental Cord
Accesorii și piese de schimb

Expoziție permanentă de automobile:

Bulck — Citroën — Oldsmobil

TELEFON No. 7-63

„AU PRINTEMPS“ (Fost Missir)

Cluj, Str. Memorandului No. 11

Cel mai bine asortat magazin cu articole de mode.

Ștofe, Mătăsuri, Lameuri, Pluș „Silskin“, Pânzărie,
Ștofe pentru mobile, Draperii, Covoare și Linoleum

Prețurile cele mai convenabile!

IULIU MUȘA & Co.

Coafor de dame CLUJ, Str. Memorandului No. 10

Execută lucrări de artă în această
branșă. — Specialist în coafuri
de dame, lucrări de păr. —
Vopsește părul în orice culoare,
garantând durabilitatea.

L'ORÉAL culorile: noir, brun châtain
foncé, châtain, châtain clair, blond
cendre, blond doré, blond, blond
clair, vénétien rouge, vénétien clair.
Acestea se găsesc în praf și fluid

SIMION NIRENDFELD

Mare deposit de cherestea pentru
construcții și materiale similare

CLUJ, CALEA DOROBANȚILOR No. 9